

“Tallinn Horseshow 2015” võistluse kaaslaseks oli Tiidul Fred.

Noobel spordiala

Spetsialistide sõnul näitab takistussõit ratsaspordialana hobuse ilu ja võimekust tema kõige paremal viisil. See spordiala sai alguse aga 19. sajandil Itaalia, Prantsuse, Hispaania ja Viini ratsaväe koolides, kus ratsuritel tuli vahemaa kiiremaks läbimiseks hüpata üle aedade. Niisamuti tuli takistustest üle hüpata jahti pidades. Pilte, kus briti kõrgklassi härrased hobustega jahti peavad ja nii muuseas ka üle takistuste hüppavad, leidub nii ilukirjanduses kui internetis palju. Enamasti on taolised hüppe-show'd ja võistlused tavainimese silma alt peidus, neist võtavad osa hobuste omanikud, kelleks on tavaliselt jõukad ja ühiskonnas lugupeetud inimesed.

►► Nüüd trennib Tiit uut Heiti Hääle hobust – Donna Paolat. Mära on pidanud end viimase aasta jooksul tugevalt tõestama. Tiidu hinnangul oli hobune alguses katastroof ja Tiidul temasse usku väga ei olnud. Donna Paola on end aga aastaga suutnud tõestada ning uue lemmiku staatusesse tõusta.

KÕRGKLASSI MEELELAHUTUS

Takistusratsutamist peetakse golfiga sarnaselt härrasmeeste alaks. Tiidu hinnangul ei peaks aga ratsutamist spordialana pelgama. “Tasub ära proovida. Kunagi ei tea,” ütleb ta tagasihoidlikult.

Oktoobri alguses toimus Tallinnas Saku Suurhallis “Tallinn Horseshow 2015”, kus ka Tiit osales. Temaga koos hüppas sel korral hobune Fred. Enne veel, kui võistlus algas, mõõtis mees sammudega takistuste vahemaid. Hoolikalt, keskendunult käis ta koos kolleegiga läbi terve raja, hall nokamüts peas.

Samal ajal olid väljaku paremal küljel broneeritud istmed hobuste omanikele. Istmed olid suuremas osas täidetud ning inimesed jälgisid huviga oma meelelahutusobjektide saavutusi. Hoolimata sellest, et tegemist on kõrgklassi meelelahutusega ning ürituse pilet ehk tavalisest loomade show'st kenasti kulukam, olid Saku Suurhalli vaateistmed täidetud.

Ka Tiit nendib, et pole sellist publikut nagu Saku Suurhallis mujal näinud. Publik elab Tiidu sõnul palju kaasa kõigile võistlejatele. Tavavõistlustel käivad aga tema sõnul pigem need inimesed, kes hobustega otseselt seotud on. “Eks see ole jõukate meelelahutus, kes tulevad oma uhkeid hobuseid vaatama,” nendib Tiit ja lisab, et kindlasti on ka lemmikratsutajad, kellele rohkem kaasa elatakse. Küsimusele, mis Tiidu jaoks võistlusel on teistmoodi, vastab ta taas tagasihoidlikult: “Ausalt öeldes ei olegi midagi teisiti, ainult trenniriie asemel on võistlusriided.”

Äri pole see kuskilt otsast, vaid ikka emotsioone pakkuv hobi.

Heiti Hääl

RATSUTAMINE KÄIB PIITSA JA PRÄÄNIKUGA

Ratsutaja peab suutma hobusele selgeks teha, mida ta tahab. Algajad ratsutajad ei oska ja võib-olla ei julgegi hobusele õigeid märguandeid anda, et hobune teeks seda, mida kästakse. “Kui hobune tunneb, et tal on vabadus, siis ta võib ükskõik mida teha. Viskab su alla nii, et silm ka ei pilgu,” kirjeldab mees. Grupitrennis, kuhu igaüks võib minna, on tema hinnangul tavaliselt rahulikud hobused. Aga need, kes võistlevad, on kuumad, karakteriga loomad.

“Mõne hobusega on väga lihtne, aga selliseid hobuseid tuleb pigem tikutulega taga otsida. Enamasti peab hobust piitsa ja präänikuga poputama,” ütleb Tiit ja täpsustab, et parim präänik on lähedus. Hobusele meeldib, kui teda kaela pealt patsutatakse ja sammu lastakse kõndida. Ka suhkrutükist või leivatükist ei ütle hobune ära.

TALVE HAKUL RATSUTATAKSE SOOJA KLIIMA POOLE

Hobustega tegeledes pole argipäev üheksast viieni, esmaspäevast reedeni, vaid kui hommikul silmad avad, tulebki kohe talli poole teele asuda.

Kui kätte jõuab talv, tuleb takistussõitjatel Eestis hobused sõna otseses mõttes kokku pakkida ja teele asuda. Tiidu sõnul on see ratsutamise peamine pahupool Eestis. Ilm on külm ja sisekomplekse, kus võistlusi saaks pidada ja

harjutada, Eestis lihtsalt pole. Et noori hobuseid trennida ning et elu seisma ei jääks, tuleb Belgiasse talvituma sõita. Ka siin on Heiti Hääle käsi mängus, Ida-Belgias Liege'i linna lähedal Les Waleffes'i külakeses asub Trooja Hobune OÜ-le kuuluv kompleks, kus Eesti ratsutajad trennimas ja talvitumas käivad.

Tiit on Belgias trennimas käinud juba viimased kaheksa aastat. “Kolmeli kuud korraga,” nendib ta ja lisab, et ehkki ratsutaja elu kulgeb peamiselt ratastel, siis millegi muuga, kui hobustega tegeledes ta oma tulevikku ette ei kujuta.

HOBUSED KALA VASTU

Tiidu sõnul meeldib talle väga kalastada. Selle istuva hobi kõrvale on aga viimasel ajal ka midagi liikuvamat tekkinud. Nimelt avastas ta enda jaoks discgolfi. “Liikumine ja metsas olek,” kirjeldab ta selle ala võluisid. “Ratsutamine on rohkem ikka töö moodi. Nii et nendega tegelemine on ilmselt sama, kui töönimesel oleks reede õhtu. Ja kui saab veel kalale, see on super,” lausub ta.